

2163

GRAMMATICA

GRÆCA

FRANCISCI

SANCTII

BROCENSIS,

IN

Inclita Salmanticensi Academia primarij Rhetorices Græcæque linguæ doctoris.

ANTVERPIÆ,

Ex officina Christophori Plantini,
Architypographi Regij.

M. D. LXXXI.

LITERARVM CHARA-
CTERES, NOMINA, ET
PROLATIONES.

Αα	Αλφα	Alpha	a
Ββϸ	Βῆτα	Beta	b
Γγϒ	Γάμμα	Gamma	g
Δδδ	Δέλτα	Delta	d
Εε	ΕΨιλόν	Epsilon	e tenue
Ζζζ	Ζῆτα	Zeta	z
Ηη	Ηῤτα	Eeta	e longum.
Θθθ	Θῆτα	Theta	th
Ιι	Ιῶτα	Iota	i
Κκ	Κάππα	Cappa	c. l. k
Λλ	Λάμβδα	Lambda	l
Μμ	Μῦ	Mu	m
Νν	Νῦ	Nu	n
Ξξ	Ξῖ	Xi	x
Οο	Ο μικρὸν	O micron	o paruum
Πππ	Πῖ	Pi	p
Ρρρ	Ρῶ	Rho	r
Σσσ	Σῖγμα	Sigma	s
Τττ	Ταῦ	Tau	t
Υυ	ΥΨιλόν	Vpsilon	u tenue
Φφ	Φῖ	Phi	ph
Χχ	Χῖ	Chi	ch
Ψψ	Ψῖ	Psi	ps
Ωω	Ω μέγα	O mega	O magnum

GRAM-

3

GRAMMATICA EST ARS
LOQVENDI, CVIVS FINIS EST
CONGRVENS ORATIO. ORATIO
constat ex vocibus: Voces ex syllabis: Syllabæ
ex literis.

DE LITERIS.

LITERA est indiuidui soni comprehensio, estque voca-
lis, aut consona.

Vocalis est litera quæ per se Syllabam efficit: Sunt autem
vocales apud Græcos septem, quarum duæ semper breues ε ο.
Duæ semper longæ η ω. tres ancipites, α, ι, υ.

Ex vocalibus fiunt duodecim diphthongi, sex propriae, tres
duræ, tres improprie. est autem diphthongus sonus in vna syl-
laba duarum vocalium.

Propriae.	Cacophonæ.	Improprie.
αι, αυ, ει, οι, ου	υ, ηυ, ωυ	αη, ηι, φ
αι, αυ, ει, οι, ου	υι, ēευ, οου,	αι, ēε, οο.

Consona sine vocali syllabam non efficit: sunt verò conso-
nantes decem & septem, ex quibus nouem muta, & octo se-
minuocales.

Muta rursus diuiduntur in tres partes, tres tenues, tres
medias, tres aspiratas. hoc ordine.

Tenues,	Mediae,	Aspiratae,
Π	β	φ
Κ	γ	χ
Τ	δ	θ

Seminuocales octo ζ, ξ, ψ, λ, μ, ν, ρ; ex his tres priores,
sunt duplices, id est duarum literarum compendia. Quatuor
sequentes dicuntur immutabiles, quod in obliquis nominum
& verborum non mutantur. Aliquando liquefcunt.

De veris literarum sonis.

Constat Cadmum à Phœnicibus in Græciam literas sexdecim inuexisse; quæ totidem sonis exprimendis fuerunt satis. α, β, γ, δ, ε, ι, κ, λ, μ, ν, ο, π, ρ, σ, τ, υ. vnde Græca litera ab Hebræis (nam & Phœnices Hebræi fuerunt) originem duxerunt. Palamedes, & Simonides, nulla necessitate, maximo tamen fructu (vt scriptio minus laboriosa esset, & compendiosa magis) octo addiderunt, η, ω, ζ, ξ, ψ, θ, φ, χ.

via in huius
no- Αλφα, Alpha, ex Hebræo Aleph, quasi Alepha. Latinis sonat, A. vt, ἄγω, ago. Migrat aliquando in E, vt τάλαντον, talentum. raro in I. Κάνασπον, canistrum.

Dormus
Βήτα, Beta, non Vita ex Heb. Beth, est omnino Latinum, B, vt Βάκχος, Bacchus. Cicero affirmat vocem Bine esse apud Græcos obscenam, apud Latinos nequaquam. eodem igitur sono apud utrosque profertur. Cratinus, citante Suida, vocem ouium hac scriptura significat, βῆ, βῆ, id est, bee, bee. Quid, quod β, solet conuerti in suam tenuem & crassam, quod non fieret, si v, sonaret. in tenuem vt βόσκω, pasco: βεβαί πάπε. in crassam, vt, θρίαμβος triumphus.

retributio
Γάμμα, Gamma, Ionicè, Gemma. ab Heb. Gimel: sonat Latinè G. vt, ἐγὼ, ego: vertitur aliquando in N. vt ἄγκυρα, ancora, ἄγγελος angelus.

ostium. pro
vel. ianua. Δέλτα, Delta, ab Heb. Daleth, siue Deleth, inde Deleta & syncope Delta. sonat D. vt, Δέκα, decem: interdū migrat in B. vt Δις bis, & in L, vt Οδυσσεύς, Vlysses.

via. in huius
retr. h. Εψιλόν, Epsilon, E tenue, seu exile, vt differat ab η, sonat E. vt ἐγὼ, ego.

Zsain.
arma.
Heth.
terror
Ζήτα, Zeta, non Zita; ab Heb. Tsade, non Zain. neque enim enunciari debet, vt, s, inter vocales, aut vt duplex ss. sed vt, ds. qui sonus est suauissimus. Qui asserunt valere sd, Dorica dialecto decepti sunt. Dores enim dicunt σείσω, pro σείσω, σδωδὸν pro ζωδὸν, σδωὸν pro ζωὸν. Latinis est aliquando ss.

do ff. vt, πατρίσω, μάζα, patrisso, massa.

Η̄τα, Eeta, ab Heth densissima Hebraeorum consonante. hac (vt ait Plato in Cratylō) pro E longo posita est. Quod hac ratione factum esse aiunt: vetustissimi bis pingebant literas quas produci vellent: vt δεεμϞ, δῆμϞ: ἀνδρροωϞ, ἀνδρωπϞ. Postea Simonides Medicus ex duobus EE inuertit alterum sic, EE deinde coniunxit H. Antiquitatis vestigium apparet in Βεῖλ qui fuit ΒῆλϞ Bēlus Nini pater, Assyriorum rex, Babylonis pro Deo cultus. Terentianus loquens de εη, Ϟοω, sic ait: Temporum momenta distant, non soni natiuitas. Huc adde quod de voce ouium Ἐῆ, Ἐῆ docebat Cratinus. Vide hūc spectantia apud Varronem, lib. 2. rustic. cap. 1. Profertur igitur H. ἠδῆν ἰ. sed sono vasto inter A, Ϟ F vnde apud Græcos quicquid scribitur per α longum verti potest in η, aut contrā: vt μῆλα, μᾶλα, mala. φῆμη, φάμα fama: μήτηρ, μάτηρ, mater: ἠρίπϞ, ἠρίαπϞ Priapus. Quin Ϟ Græci qui res Rom. scripserunt, dicunt ΠομπῆϞ Pompeius, Κορνῆλιος, Cornelius, ΑὐρηῆϞ, Aurelius. λῆγᾶτϞ, legatus: μάνης, manes: Βεῶνῆς, Valere.

Θῆτα, Theta, non Thita, ab Hebræo Theth: refert anseris strepitū: vt θεός. transit aliquando in suam tenuem: vt θρίαμ-
ϞϞ, triumphus: Ϟ in suā mediam, vt θεός, Deus, θεά, Dea.

Ἰῶτα, Iota trisyllabon, semper est vocalis, vt Ἰάσων, Iason. ab Hebræo Iod sonat ἰ. exile. Latini nunc Græcos, nunc Hebræos imitantur, quum Iacob, Iesus, Iudas, nunc dissyllaba, nunc trisyllaba pronunciant. Iod enim apud Hebræos semper est consonans, at apud Græcos vocalis.

Κάππα, ex Hebræo Cap, seu Caph valet C seu K, siue etiam Q. transit aliquando in suam mediam: vt, Κυβερνῶ, guberno, ΚύκνϞ, cygnus.

Λάμβδα, Lambda, ex Hebr. Lamed sonat L. vt, λῆξϞ, ἄψυς, λῖνον, linum.

Mũ, Mu, per u, gracile. Iones vocant μῶ, longiusculè discessit ab Hebræo Mem.

Nũ, Nu, ab Heb. Nun, sonat N. Νέσωρ, Nestor.

Ξĩ, Xi, ab Heb. Schin, valet cs, l. gs, quod in obliquis apparet, φοίνιξ, φοίνικϑ, τέπιξ τέπιγϑ.

Ομικρὸν, o paruum, vt differat ab ω.

Πĩ, Pi, ex Heb. Pe, sonat P. vt, Πάτερ, Pater. vertitur nonnunquam in suam mediam: vt πωξὸς, Buxus. dubito an in crassum, nam τροπαῖον melius dicitur tropæum, quàm trophæum.

Ρῶ, Roo, ex Heb. Res, valet R. aspiratur in initiis, vt Ρόδϑ, Rhodus. si geminetur, prius tenue, postèrius aspiratum erit, Ρύρρϑ, Purrhus.

Σίγμα, Sigma, ex Heb. Sameck, Doricè San, teste Herodoto, sonat S. vt σῦς, sus.

Ταῦ, Tau, non Taf, ab Heb. Tau: valet T. vt Τίταρ, Titan. apud Ægyptios magno in cultu habita.

Υιλὸν, Y, id est u, tenue: vnde nostrum u suavius sonat quàm Ou. Latini semper in u transtulerunt: vt ἀυρα, aura, αὐλὴ, aula, ἄγροϑ, angulus, ἄστυ, astu; βύβις Bubo, βότρυς botrus: γόνυ genu, γρυλλίω grunio, δύο duo: ἐνδύω induo: δύω thure lito; κύμινον cuminum, κλύω cluo, κλυτὸς inclitus: κύβϑ cubus; κυβερνῶ governo, κλύπιϑ elypeus, κυπάρισϑ cupressus, κύτϑ cutis, Κύμαι Cuma: λύω luo, λύκος lupus; Μύσα. l. μῦσα Musa, μύρανα Murena, μύπλϑ mutilus, μωζείω mussō, μύζω mussō, μῦς mus, μαρσούπιον marsupium, μωλλεῖν mullare. i. suere: πύω sπuo; παῦσα pausa: τὸ τα, τύμβϑ tumba, τύρην turba, τυρῶν turbare, ταῦρϑ taurus, τύρρις. l. τύρρις, turris, τύφϑ τυphus; ρύτη Ruta; σῦς sus, σαμβύκη sambuca, στυπὸν stupa, ὑπὲρ super, ὑπὸ sub, ὑς sus: φυγὴ fuga, οὐώ suo. Quid quod qui transtulerant nomina propria in Græcam linguam sic loquuntur: σούλας, Sulla, Νυμῶς

Νουμῶς Numa, Ρώμωλ & Romulus, Τύλλω & Tullius, σὺρεια
Suria. Qui tamen hoc non credunt Υ. sonare u, adeant Sopi-
patrum Carisium, Terentianum Maurum, Victorinū, Teren-
tium Scaurum, Verrium Flaccum, ubi pertinaciam deponēt.

Φι, Phi, ex Heb. Phe. l. Pe; in Græcis vocibus sapius retine-
tur: vt Philosophus, Sophista: in aliquibus transit in F. vt, φή-
μη, fama, φύγῃ, fuga, φῶγος fagus, φῶρ fur. Transit & in
suam mediam: vt, ἀμφοῖν ambo.

Χι, Chi valet ch, id est C aspiratum, vt, χάος & chaos.

Ψι, Psi, valet ps. aliquando Bs, vt αἰθίορ & αἰθίορ &
Æthiops æthiopsis, Ἀραβῆ & ἄραβ & Arabs Arabis.

Ὠ μέγα, O magnum, siue oo. Latinos hac litera non care-
re docet Terentianus: Nam populus pro arbore, hiante profer-
tur ore; pro plebe, pressis & contractis labris.

Notabis voces in quibus sit ξ, θ, υ, φ, χ. Græcas esse, aut
saltem non Latinas: quare peccant qui scribunt charus, sepul-
chrum, simulachrum & similia.

Cæteraque notantur de peculiaribus sonis consonantium.
post alias, deliramentū putato: nec enim τ sonat δ post υ.
Alioquin nihil differrent οἶκονδε, & οἶκοντε, & τὸν τρέμον, &
τὸν δρόμον. Et quorsum illa acris disputatio περὶ ἐντελεχείας,
& ἐνδελεχείας?

DE DIPHTHONGIS.

SI diphthongus (vt vox ipsa sonat, & omnes definiunt) syl-
laba est ex vocalibus sonum suum retinentiū ἀσφύτα,
cur Græcè docemur ex duabus vnum sonum efferre? quid ob-
secro absurdius quàm η, ι, υ, ει, οι, per ι. sonare?

Αι, sonat αι vt, Hispanè clais, vais: Αἶαξ Ajax, Μαῖα
Maia. αι αι, αι αι. ex Quintiliano, Plutarcho, Gellio.

Αυ, sonat αυ, vt Hiss. Hauta pautā αυλὴ aula, Ταῦρος
Taurus: Aristophanes canis latratum per αυ αυ, expressit, id
est αυ, αυ, non αφ αφ.

Εἰ sonat ei, vt Hispanè seis, veis. Latinis olim frequens, vt queis, omneis, treis, triumphauit de Latineis, de Gabineis. Καλλιόπεια Calliopeia, ἐλεγεία elegeia.

Ευ, sonat eu, vt Lusitanis meu, teu, seu. ἔγε euge, εὐς Eururus: εὐχαριστία eucharistia.

Οι, sonat oi, vt Hispanè voi estoi, ωὶ, σὸι, & Doricè τοὶ, Galli dicūt moy, soy, toy. Nō igitur sonat ι. Alioquin nō differrent ποῖος obesitas, & ποῖος qualitas: nec λιμὸς fames, λοιμὸς pestis. Antiqui vsurpabant hanc diphthongum, Quoi dono lepidum nouum libellum? & sæpè apud Plautum.

Ου, sonat ou; vt, Lusitani coufa, mouro, touro: μῦσα Mousa: Prisci Latini V longum sic scribebant lumen, nantij.

Υι, vel υ, sonat uī, vt Hisp. cuidado, mui: ἄρπυια Harpua. Gallicè lui illi, puis puteus. Latini cui huic.

Ηυ, sonat eeu, fit ex ευ, vt supra.

Ωυ, fit vt, ου, Ionum est propria: illi enim pro ἄνωτὸς dicunt ὠυτὸς.

Sunt & tres impropria α, η, ω. sonant aa, ee, oo. sed in literis maiusculis Iota non subscribitur sed adscribitur; Αι, Ηι, Ωι.

DE VOCIBVS.

VOx est qua vnumquodque vocatur: cui accidunt Accentus, Figura, Species.

Accentus est vocis modulatio, cuius quatuor possunt esse partes, toni, spiritus, tempora, passiones.

Toni	{	Acutus	κύριος.
		Gravis	μτὰ.
		Circumflexus	σῶ.

Vltima existēte longa accentus non collocabitur in antepenultima. Sed α, ο, habentur breues quoad accentum nisi sequatur consona.

Spiritus

Spiritus	{	Densus	ρ	ἄγιος.
		Tenuis	-ι	ἰσχυρός.
Tempora	{	Longum	-	ἄρες.
		Breue	υ	ἄρες.
Passiones	{	Auersio	ρ	κατ' ἐξῆς.
		Distinctio	ρ	ὁ, τι.
		Subunio	υ	ὁ, τι.

Figura ostendit sitne vox simplex, an composita: vt ἰππός. Addunt & decompositam: vt φιλιππίδης.

Species ostendit, sitne vox prima, an aliunde flexa: vt ἕρπυς, ἕρπυς.

Numerus est differentia vocis secundum unitatem aut multitudinem, apud Gracos est triplex. Singularis, qui unum significat; vt homo viuit. Dualis, qui duo; vt oculi vident: Pluralis, qui plura; vt homines viuunt.

Voces omnes aut numeri participes sunt, aut expertes. Participes numeri sunt Nomen, Verbum, Participium. Expertes numeri Prapositio, Aduerbiu, Coniunctio: quae partes orationis appellantur.

DE NOMINE.

Nomen est vox particeps numeri casualis cum genere, Nex quibus differentiis oritur Declinatio.

Casus est specialis differentia numeri nominalis: sunt autem, vt apud Latinos, sex: non enim carent sexto casu, vt omnes Grammatici inculcant, vt postea probabimus.

Genus est differentia nominis secundum sexum. Sunt autem genera tria. Masculinum cuius nota siue articulus est ὁ, femininum ἡ, Neutrum τὸ.

Singularia. Dualia. Pluralia.

Articuli	{	Masculini.	ὁ τῶ τῶ τῶν. τῶ, τῶν. οἱ τῶν τοῖς τέτ.
		Feminini.	ἡ τῆ τῆ τῶν. τὰ, ταῖν. αἱ τῶν ταῖς τάς.
		Neutri.	τὸ τῶ τῶ τῶν. τὸ, τῶν. τὰ τῶν τοῖς τὰ.

A 5

Vox αἰ

Vox ω deseruit omnibus vocatiuis: Sextus casus similis est semper datiuo. Porro nomina omnia aut non crescunt in genitiuo, aut crescunt: illa parisyllaba dicuntur, hac imparisyllaba.

De Nominibus parisyllabis.

ῥησος. ῥησος. Nomina in Θ , sunt masculina, vel feminina, & sequuntur articulos masculinos, faciuntque vocatiuum communem in ϵ . Nam Attici semper recto similem faciunt.

ῥησος. ῥησος. ῥησος. Nomina in A. l. n. sunt feminina & sequuntur articulos femininos. Finita in $\rho\alpha$ & α purum seruant α in toto singulari. Genitiuus pluralis circumflectit vltimam $\mu\alpha\tau\omega\upsilon$.

ῥησος. Nomina in $\omicron\upsilon$, sunt neutra, & sequuntur articulos neutros: Et vbique tres casus similes habent more Latinorum.

Exceptio.

ῥησος. ῥησος. Finita in $\alpha\varsigma$ & $\nu\varsigma$ parisyllaba faciunt genitiuum in ϵ , ceteros casus in vocalem recti, addito υ in accusatiuo. Dualis & pluralis sequuntur articulos femininos.

De Nominibus imparisyllabis.

ῥησος. Nomina crescentia cuiuscumque generis & terminationis mittunt Genitiuum in Θ . Datiuum in ι . Accusatiuum in α . Vocatiuum similem recto, aut detracto Sigma. Dualis ϵ , $\omicron\upsilon$. Pluralis, $\epsilon\varsigma$, $\omicron\upsilon$, $\sigma\iota$, $\alpha\varsigma$.

ῥησος. ῥησος. Sed finita in $\iota\varsigma$, vel $\epsilon\varsigma$, declinata per $\omicron\varsigma$ purum, faciunt accusatiuum in υ .

De Contractione imparisyllaborum.

ῥησος. ῥησος. Contractio fit in Datiuo Singulari, & in Nominatiuo, Accusatiuo, Vocatiuo pluralibus per $\epsilon\iota$, si in penultima integri sit ϵ . si vero ι , in ι . Et $\epsilon\alpha$ semper contrahitur ad υ .

ῥησος. ῥησος. ῥησος. Nomina in $\nu\varsigma$. & neutra in $\epsilon\varsigma$, Θ , contrahunt praterea genitiuum sing. in $\omicron\upsilon$. pluralem in \omicron .

Neutra

Neutra in α purum & pas contrahunt Genitiuos, in ω , & $\eta\rho\epsilon\alpha\varsigma$.
 $\kappa\epsilon\rho\alpha\varsigma$.
 quatuor illos casus in α .

Nomina in ω , l. ω . sic declinantur: Διδ' $\acute{\omega}$ ο & $\acute{\epsilon}$ ς, οι οἱ, δοα $\acute{\omega}$. $\acute{\alpha}$ ς $\acute{\omega}$.
 & διδῖ. dualis & pluralis vt articuli masculini.

Cetera hūc spectantia in annotationibus ad nomina dicentur.

DE VERBO.

Verbum est vox particeps numeri personalis cum tempore: ex his differentiis oritur coniugatio.

Persona (qua rectius facies diceretur) est specialis differentia numeri verbalis. in singulari & plurali semper est triplex: vt Dico is, it. dicimus, dicitis, dicunt. At in duali prima persona non inuenitur, si prima pluralis sit in ω .v. secunda sit ubique in $\tau\omega$, l. $\acute{\delta}\omega$, cui similis erit tertia, si finiat vltimam pluralis in ι l. $\epsilon\alpha$, in reliquis desinit in $\tau\omega$ l. in $\acute{\delta}\omega$. & in imperatiuo in $\tau\omega$, l. $\acute{\delta}\omega$.

Secunda itaque persona in omni tempore fit à secunda plurali ϵ , in ω .v. Prima persona dualis in voce passiva fit à prima plurali α , in ω .v. Itaque quoties verbum desinit in $\tau\omega$ l. $\acute{\delta}\omega$: $\tau\omega$ l. $\acute{\delta}\omega$: $\tau\omega$ l. $\acute{\delta}\omega$, dices esse dualem: quem numerum, propter infrequentiam, non apponemus in coniugatione.

Persona diuidit verba omnia in personalia, & impersonalia. Personale seu finitum est, quod numeros, personas, & tempora finit & determinat: vt, amo, legissem. Impersonale, seu infinitum est, quod neque numeros, neque personas, neque tempora desinit: vt amare, legisse.

Tempus est differentia verbi secundum praesens, praeteritum, aut futurum. Verbi finiti decem sunt tempora, eaque duplicia, aliquando triplicia.

Tempora prima sunt $\acute{\delta}\epsilon$ ισινà finita. Secunda vel tertia, $\acute{\omega}\rho\tau\alpha\kappa\tau\iota\mu\acute{\alpha}$ subiungentia.

Qui finxere modos, ratione modoque carebant.

De con-

De coniugatione in Actiuis.

Ἐνεσῶς tempus presens.

Honore.	1. Τίω, τίεις, τίει.	Plu. τίωμεν, τίετε, τίεισι.
Honorem.	2. τίω, τίης, τίη.	τίωμεν, τίητε, τίωσι.

παραταπικός, imperfectum tempus, siue infectum.

Honorabam	1. ἔπον, ἔπες, ἔπε.	ἔτίωμεν, ἔτίετε, ἔπον.
Honorarem	2. τίομι, τίεις, τίοι.	τίομεν, τίοιτε, τίοιεν.

παρκαίμενος, adiacens presenti.

Honoravi.	1. Τέπικα, τέπικας, τέπικα.	τετίκαμεν, τετίκατε, τετίκασι.
Honoraucrim.	2. Τετίκω, τετίκης, τετίκη.	τετίκωμεν, τετίκητε, τετίκωσι.

Υπερσυντελικός, plusquam perfectum.

Honorauceram.	1. Ἐτετίκην, ἔτετίκεις, ἔτετίκει.	ἔτετίκειμεν, ἔτετίκτε, τίκεισαν.
Honoraucissem.	2. τετίκοιμι, τετίκοις, τετίκοι.	τετίκοιμεν, τετίκοιτε, τετίκοιεν.

Παρεληλυθός, tempus exactum.

Honoravi.	1. Ἐπσα, ἔψας, ἔψα.	ἔτίσαμεν, ἔτίσατε, ἔψαν.
Honoraucrim.	2. τίσω, τίσης, τίση.	τίσωμεν, τίσητε, τίσωσι.
Honoraucrim.	3. τίσαιμι, τίσαις, τίσαι.	τίσαιμεν, τίσαιτε, τίσαιεν.

Ἀόριστος, indefinitum tempus.

Honoravi.	1. Ἐ'πον, ἔπες, ἔπε.	ἔτίωμεν, ἔτίετε, ἔπον.
Honoraucrim.	2. τίω, τίης, τίη.	τίωμεν, τίητε, τίωσι.
Honoraucrim.	3. τίομι, τίεις, τίοι.	τίομεν, τίοιτε, τίοιεν.

Μέλλων futurum.

Honora-bo.	1. Τίσω, τίσεις, τίσει.	τίσωμεν, τίσητε, τίσειας.
Honoraucro.	2. τίσοιμι, τίσοις, τίσοι.	τίσοιμεν, τίσοιτε, τίσοιεν.

Ἐσόμενος, futurum remotius.

Honora-bo.	1. πᾶ, πείς, πεί.	πᾶμεν, πείτε, πᾶσι.
Honoraucro.	2. ποιῶμι, ποίς, ποῖ.	ποιῶμεν, ποίτε, ποίεν.

Προσπικόν, futurum imperandi.

Honors, vel honorato.	{	τίε, πέτω,	τίετε, τίετωσαν.
		τέπικε, τεπικέτω,	τετίκατε, τεπικέτωσαν.
		τίσον, τίσάτω,	τίσατε, τίσάτωσαν.
		τίε, τίετω,	τίετε, τίετωσαν.

Ἀπαρέμ-

Ἀπαρέμφατα. *verba infinita, seu impersonalia.*
quodlibet omnium temporum.

Honorare, vel
 Honorariis.

τίειν, τετικέναι, τίσαι, τιῆν, τίσειν, τιῆν.

Μετοχαι. *Participia omnium temporum.*

Honorans, vel
 Honoraturus.

τίων, τετικώς, τίσας, τίων, τίσων, τιῶν, ἔντος.

De Passivis.

Ενεσώς.	{	1. τίομαι, τῆ, τίεται, τίομεθα, τίεσθε, τίονται.
	{	2. τίωμαι, τῆ, τίηται, τίώμεθα, τίησθε, τίονται.
παρτα.	{	1. ἐπόμην, ἐτίθ, ἐτίετο, ἐτίομεθα, ἐτίεσθε, ἐτίοντο.
	{	2. ποίμην, τίοιο, τίοιτο, ποίμεθα, τίοιθε, τίοντε.
παρακεί.	{	1. τέπμαι, τέπσαι, τέπται, τετίμεθα, τέπθε, τέπνθ.
	{	2. τετώμαι, τετή, τετήθ, τετώμεθα, τετήσθε, τετήντο.
ὑπερστυ.	{	1. ἐτελίμην, ἐτέπσο, ἐτέπτο, ἐτετίμεθα, ἴθε, ἐτέπντο.
	{	2. τετόιμην, τετήθ, τετήθρ, τετήμεθα, ἦθε, τετήντο.
παρελη- λυ.	{	1. ἐτίθην, ἐτίθης, ἐτίθη, ἐτίθημεν, ἐτίθητε, ἐτίθησαν.
	{	2. πιδῶ, πιδῆς, πιδῆ, πιδῶμεν, πιδῆτε, πιδῶσι.
	{	3. τιθείην, τιθείης, τιθείη, τιθείμεν, τιθείητε, τιθείσαν.
Λόγεις.	{	1. ἐτίην, ἐτίης, ἐτίη, ἐτίημεν, ἐτίητε, ἐτίησαν.
	{	2. τιῶ, τιῆς, τιῆ, τιῶμεν, τιῆτε, τιῶσι.
	{	3. τιείην, τιείης, τιείη, τιείημεν, τιείητε, τιείησαν.
Μέλλων	{	1. τιθήσομαι, τιθήσῃ, τιθήσῃθ, τιθήσομεθα, ἥσειθε, ἥσονται.
	{	2. τιθησοίμην, ἥσοιο, ἥσοιτο, τιθησοίμεθα, ἥσειθε, ἥσονται.
Εσόμε- νος.	{	1. τήσομαι, τήσῃ. ὡς τίομαι.
	{	2. τησοίμην, τησοιο. ὡς τιθησοίμην.
Μετ' ὀ- λιγ.	{	1. τετίσομαι, τετίσῃ. ὡς τίομαι.
	{	2. τετισοίμην, τετίσοιο. ὡς τιθησοίμην.
ἄφρατ.	{	τίε, πέσθ, τίεσθε, τίεσθων.
	{	τέτισσ, τετίσθ, τέτισθε, τετίσθων.
	{	τίθητι, τιθήτω, τίθητε, τιθήτωσαν.
	{	τήθητι, τήθητω, ἴητε, τήθητωσαν.

Ἀπαρέμφατα, *infinita omnium temporum.*

ἡγο-
ραει.

τίεσθ, τετίσθ, τιθήτω, τήθητω, τιθήσθ, τήσεσθ, τετίσεσθ.
 Μετοχαι,

Μετοχαί, participia omnium temporum.

Honoratus, vel
Honorandus.πόμην ⊕, τεπέμην ⊕, πιδεῖς, τιδεῖς, τεπισόμεν ⊕, πηόμε-
ν ⊕, τεπισόμεν ⊕.

De verbo medio .i. actiuo & passiuo.

- Εἶνες. { 1. τίσμαι, vt passiuum 1.
2. τίωμαι, vt passiuum 2.
- παρεστ. { 1. Επόμην, vt passiuum 1.
2. ποίμην, τίσιο, τίσιτο, τιοίμεθα, τιοίθε, τιοίντο.
- παρεσκέ. { 1. τέπα, vt actiuum 1.
2. τετίκοιμι.
- ἰωερσουλ. { 1. ἐτελίεν, vt actiuum 1.
2. τετίοιμι, vt actiuum 2.
- παρελλη. { 1. ἐπισάμην, ἐτίσω, ἐτίσαιο, ἐπισάμεθα, αἰθε, αἰντο.
2. τίσμαι, vt praesens secundum passiuum.
3. ποσάμην, τίσαιο, τίσαιτο, ποσάμεθα, αἰθε, αἰντο.
- Αοριστ. { 1. ἐτίομην, vt primum imperf. pass.
2. τίωμαι, vt praesens 2. pass.
3. τιοίμην, vt imperf. 2. med.
- μέλλων. { 1. τίσμαι, vt praesens pass. 1.
2. τιοίμην, vt imperf. 2. med.
- ἑσόμεν. { 1. τιέμαι, τιῆ, τιῆ, τιέμεθα, εἶθε, εἶνται.
2. τιοίμην, τιοίσι, οἶτο, τιοίμεθα, τιοίθε, οἶντο.
- ϑροσηκτικῆ { τίς, ἔδω, τίθετε, θωσαν.
τέτις, τετίετω, τετίετε, ἔπωσαν.
τίσαι, τισάσω, αἰθε, ἀδωσαν.
τιῆ, τίεθω, τίεθε, τίεθωσαν.
- Απαρέμθ. τίθεθ, τετίεναι, τίσαθ, τίεθα, τίσαθ, τιῆθ.
- Μετοχαί. τίόμεν ⊕, τετιώς, ἰσαμην ⊕, τιομέν ⊕, ἰσόμεν ⊕,
τιέμέν ⊕.

De Para-

De Paracimeno, & Futuro primis actiuis.

Paracimennon fit in κα, & Mellon in σω: Verba tamen in πω, βω, φω, mittunt in φα, & ψω. Verba in κω, γω, χω, in χα, & ξω. quibus adde aliqua in ζω, σω, vel ηω.

Verba in λω, μω, νω, ρω. faciunt futurum per easdem immutabiles, correpta penultima, & circumflexa vltima. vt φάλλω, ψαλλῶ. Ex diphthongo, vel consonāte tolle posteriorem.

De formatione temporum.

Imperfectum fit à presenti vltima in ον; in principio augeatur per ε, si verbum incipit à consonante: vt τῖω, ἔτιον.

Sed si thema incipit ab α, ε, ο, mutabis α, & ε, in η: & ο, in ω. Similiter α, in η: αυ, in νω: οι, in φ. reliqua vocales, aut diphthongi manebunt.

De Paracimeno.

Paracimeni prima syllaba eadem est qua infecti, dum thema incipit ab aliqua vocali, aut à ρ, ρη, γρ. aut si augmentum ε, fiat longum positione: vt σπείρω.

Sed si ε, breue maneat, aut anceps (vt ἔγγερον) litera prima thematis super augmentum geminabitur. vt ἔτιον, τέτιχα: ἔγγερον, γέγγερα.

Incipientia à crasso, geminant tenues, vt δύο, τέδιχα.

Si thema sit in λω, μω, νω, ρω, ex duabus consonantibus perit posterior; & ε, ει, αι. vertuntur in α.

Hac verba accipiunt η, ante κ, nec mutant ε, in α, κάμνω, δέμω, μέμω, νέμω, βρέμω, γέμω. & τέμνω, τετέμνχα, vel τέτμνχα.

Verba in ινω, εινω, υνω (præter μολύνω) amittunt ν, vt τείνω, τέπειχα: κείνω, κέπειχα. Reliqua in νω, mutant ν, in γ, quia sequitur κ.

De plusquam perfecto.

Accipit ε, super Paracimennon, sed si perfectum non geminat, vtriusque idem erit initium. ἤρχε, ἤρκειν.

De Pa-

De Paralelythoto, siue exacto, quod ab aliis aoristis primus dicitur.

Ex the-
mate puro
quædam
pura man-
nent, vt
ἀλεύω,
ἤλευα, ἔ-
χευα, ἔ-
ληα ἴκεια

Fit à futuro vltima in α, vt τίσω, ἔτισα: φανῶ, ἔφηναι.

* Penultima semper producitur, quare α, vertitur in υ: ε, in ει: αι, in α, vel η.

Finita in λω, μω, νω, ρω, abūciunt alteram immutabilem: φιλῶ, ἔφιλαι.

* Positio necessaria non indiget mutatione. πέρθω δέρκω.

De Aoristo primo, qui ab aliis secundus.

Idem est cum infecto, sed necessariò habebit in penultima vnam ex ancipiibus, eamque breuem α, ι, υ: quare si harum aliqua fuerit in infecto, hic etiam manebit, αι, αυ, η, ω, & ε, precedente, aut sequente immutabili erunt α. In ceteris verò ει, & ε, amittunt ε. Sed in λω, μω, νω, ρω dissyllabis ει, erit α: & ἦκουον, ἦκουον.

φαίνω.
φανῶ.
λάω.
πρώω.
δίρω.
λείπω.
φείω.
σπείρω.
* εἶρω εἶ-
ρον, ἦδον
non sunt
aorist. cō-
tra Cle-
nard, pag.
99. vide
Urban.
pag. 112.

Ex duabus consonantibus perit posterior: vt τύπτω, ἔτυπον & ε retrocedit, vt πέρθω, ἔπεσθον: δέρκω, ἔδεσκον.

Ex finitis in ζω, manet δ, vt φράζω, ἔφρασαν.

Ex duplici σ, vel duplici τ, fit γ, vt ὀρύπῃω, ὀρυζον.

* Denique peribit potius hic aoristus, quā penultimam producat, aut ε, habeat in penultima.

ἔλαρον, ἔφλερον, ἔελασαν. Aorist. non sunt, sed infecta.

De Esomeno, quem alij futurum secundum.

Fit ab aoristo, ον, in ῶ, sine augmento. atque ita quacunque carent aoristo, carebunt & esomeno.

De mediis præteritis, & plusquamperfectis.

Similia sunt præteritis actiuis, sed aoristi in ον, characteristicam habent: vt ἔτιον, τέτια: ἔφεσαν, πέφραδα: ἔπλερον, πέπληγα.

Aliquædo
Att. idem
contingit
præterito
actiuo vt
τρέπω,

Penultima pro ει, habet οι, λείπω, λείθω. Item α, erit α, vel η: δάμνω, φάλλω. Et αι, erit η: δηλαίνω, φαίνω. & in dissyllabis ε, vertitur in ο. μείρω, μεράω, μέμορα: λέγω, λέλογα.

τρέπω, τέτροπα, τρένω, τήφραα.

De for-

Præteritum in $\kappa\alpha$, $\chi\alpha$, $\phi\alpha$, format passiuum in $\mu\alpha\iota$, $\gamma\mu\alpha\iota$, $\mu\mu\alpha\iota$. in contractis in $\sigma\mu\alpha\iota$, si modò habeant futuri penultimam breuem: vt $\tau\epsilon\lambda\acute{\epsilon}\omega$, $\iota\lambda\acute{\alpha}\omega$. quibus adde characteristicam τ , δ , θ , ζ , η . vt $\alpha\nu\tau\acute{\iota}\omega$, $\acute{\alpha}\delta\omega$, $\pi\acute{\epsilon}\iota\theta\omega$, $\phi\rho\acute{\alpha}\zeta\omega$, $\acute{\omicron}\rho\acute{\upsilon}\sigma\omega$. Attici sæpe in $\sigma\mu\alpha\iota$. Tertia persona pluralis deest, si tertia singularis desinit in $\tau\alpha\iota$ purum. Ita etiam carebit passiuum secundo Paracim. & Hyper syntelico, quæ suppleuntur per participium & verbum substantiuum. De Paralelythoto.

$\Sigma\alpha$, $\xi\alpha$, $\psi\alpha$, in $\theta\eta\nu$, $\chi\theta\eta\nu$, $\phi\theta\eta\nu$. Si actiuo desit σ , verte α , in $\theta\eta\nu$, $\acute{\epsilon}\psi\alpha\lambda\alpha$, $\acute{\epsilon}\psi\acute{\alpha}\lambda\theta\eta\nu$.

De Futuro Mello.

$\Sigma\omega$, $\xi\omega$, $\psi\omega$. in $\delta\acute{\eta}\sigma\mu\alpha\iota$, $\chi\theta\acute{\eta}\sigma\mu\alpha\iota$, $\phi\theta\acute{\eta}\sigma\mu\alpha\iota$. Si non sit σ , in actiuo muta ω , in $\delta\acute{\eta}\sigma\mu\alpha\iota$, $\psi\alpha\lambda\omega$.

De Met'olig.

$\tau\epsilon\tau\acute{\iota}\sigma\mu\alpha\iota$, & $\tau\epsilon\tau\acute{\iota}\sigma\acute{\iota}\mu\epsilon\nu$, à secunda persona præteriti passiuu $\alpha\iota$, in $\sigma\mu\alpha\iota$, & $\sigma\acute{\iota}\mu\epsilon\nu$.

De verbis circumflexis.

Ex verbis in $\acute{\epsilon}\omega$, $\acute{\alpha}\omega$, $\acute{\omicron}\omega$ fiunt circumflexa, quæ producunt penultimam futuri per n . sed $\sigma\omega$, per ω .

Carent medio præterito, & ei coniunctis, vt fere omnia verba in ω , puro.

Fiunt contractiones in præsentibus & imperfectis. in reliquis variantur modo barytonorum.

- $\epsilon\nu\epsilon\sigma\omega\iota\varsigma$ { 1. $\pi\acute{o}\iota\acute{\epsilon}\omega$ ω , $\pi\acute{o}\iota\acute{\epsilon}\epsilon\iota\varsigma$ $\acute{\epsilon}\iota\varsigma$, $\pi\acute{o}\iota\acute{\epsilon}\epsilon\iota$ $\acute{\epsilon}\iota$. Plur. $\pi\acute{o}\iota\acute{\epsilon}\omicron\mu\epsilon\nu$ $\acute{\epsilon}\mu\epsilon\nu$
 $\pi\acute{o}\iota\acute{\epsilon}\epsilon\tau\epsilon$ $\acute{\epsilon}\iota\tau\epsilon$, $\pi\acute{o}\iota\acute{\epsilon}\epsilon\sigma\iota$ $\acute{\epsilon}\sigma\iota$.
2. $\pi\acute{o}\iota\acute{\epsilon}\omega$ ω , $\pi\acute{o}\iota\acute{\epsilon}\eta\varsigma$ $\eta\varsigma$, $\pi\acute{o}\iota\acute{\epsilon}\eta$ η . P. $\pi\acute{o}\iota\acute{\epsilon}\omega\mu\epsilon\nu$ $\omega\mu\epsilon\nu$,
 $\pi\acute{o}\iota\acute{\epsilon}\eta\tau\epsilon$ $\eta\tau\epsilon$, $\pi\acute{o}\iota\acute{\epsilon}\omega\sigma\iota$ $\omega\sigma\iota$.
- $\pi\alpha\epsilon\gamma\tau$. { 1. $\acute{\epsilon}\pi\acute{o}\iota\acute{\epsilon}\omicron\nu$ $\epsilon\nu$, $\acute{\epsilon}\pi\acute{o}\iota\acute{\epsilon}\epsilon\varsigma$ $\epsilon\iota\varsigma$, $\acute{\epsilon}\pi\acute{o}\iota\acute{\epsilon}\epsilon\iota$ $\epsilon\iota$. P. $\acute{\epsilon}\pi\acute{o}\iota\acute{\epsilon}\omicron\mu\epsilon\nu$ $\acute{\epsilon}\mu\epsilon\nu$,
 $\acute{\epsilon}\pi\acute{o}\iota\acute{\epsilon}\epsilon\tau\epsilon$ $\acute{\epsilon}\iota\tau\epsilon$, $\acute{\epsilon}\pi\acute{o}\iota\acute{\epsilon}\omicron\nu$ $\epsilon\nu$.
2. $\pi\acute{o}\iota\acute{\epsilon}\omicron\iota\mu\iota$ $\omicron\iota\mu\iota$, $\pi\acute{o}\iota\acute{\epsilon}\omicron\iota\varsigma$ $\omicron\iota\varsigma$, $\pi\acute{o}\iota\acute{\epsilon}\omicron\iota$ $\omicron\iota$. P. $\pi\acute{o}\iota\acute{\epsilon}\omicron\iota\mu\epsilon\nu$ $\omicron\iota\mu\epsilon\nu$,
 $\pi\acute{o}\iota\acute{\epsilon}\omicron\iota\tau\epsilon$ $\omicron\iota\tau\epsilon$, $\pi\acute{o}\iota\acute{\epsilon}\omicron\iota\epsilon\nu$ $\omicron\iota\epsilon\nu$.

B

$\theta\epsilon\omicron\sigma\alpha\chi\tau$.

ᾠροσακτ. ποίεε εἰ, ποιεέτω εἴτω. Ρ. ποίεετε εἴτε, εἴτωσαν, εἴτωσαν

Απαρεμφ. ποίειεν ποιεῖν.

Μετοχ. ποίεων ᾧν, ποίεσσα ᾧσα, ποίεον ἔν.

Vox passiva.

Ενεσ. { 1. Ποιέομαι ἔμαι, ποιέη ἢ, ποιέεται εἶ. Ρ. ποιέομαι
δα ἔμεδα, ποιέεσθε εἴσθε, ποιέον ἢ ἔν ἢ. Ρ. ποιέώμε-
δα ᾧμεδα, ποιέησθε ἢσθε, ποιέων ἢ ᾧνται.

παρεστ. { 1. Εποιεόμην ἔμην, ἐποιέεσ ἔ, ἐποιέετο εἴτο, Ρ. Εποιεό-
μεδα, ἔμεδα, ἐποιέεσθε εἴσθε, ἐποιέοντο ἔντο.
2. ποιεόμην, οἴμην, ποιέοιο οἴο, ποιέοιτο οἴτο, Ρ. ποιε-
όμεδα, οἴμεθα, ποιέοισθε οἴσθε, ποιέοιντο εἴντο.

ᾠροσακτ. { ποιέεσ ἔ, ποιέεσθε εἴσθε. Ρ. ποιέεσθε, εἴσθε, ποιέεσθε-
σαν εἴδωσαν.

Απαρεμφ. ποιέεσθ, ποιεῖσθ.

ποιεόμενος ἔμενος, ποιεομένη κμένη, εόμενος ἔμενος.

Verba in αω.

Ενεσ. { 1. Βοάω ᾧ, βοάεις ᾧς, βοάει ᾧ. Ρ. βοάομεν ᾧμεν, βοάε-
ται, ᾧτε, βοάεσθε ᾧσθε.
2. Βοάω ᾧ, βοάης ᾧς, βοάη ᾧ, Ρ. βοάομεν ᾧμεν, βοάητε
ᾧτε, βοάεσθε ᾧσθε.

παρεστ. { Εβοάον ᾧων, ἐβοάεις ας, ἐβοάει α, Ρ. ἐβοάομεν ᾧμεν,
ἐβοάεσθε ᾧτε, ἐβοάον ᾧων.
Βοάοιμι ᾧμι, βοάοις ᾧς, βοάοι βοᾷ. Ρ. βοάοιμεν ᾧμεν,
βοάοιτε ᾧτε, βοάοιεν ᾧεν.

ᾠροσ. Βόαι α, βοάετω ᾧτω, Ρ. βοάεσθε ᾧτε, βοάετωσαν, ᾧτωσαν.

Απαρεμφ. βοάειν, βοᾷν.

μετοχαι Βοάων ᾧν, βοάεσσα ᾧσα, βοάον, βοᾷν.

Passive.

Ενεσ. { 1. Βοάομαι ᾧμαι, βοάη ᾧ, βοάε ἢ ᾧ. Ρ. βοάομεθα
ᾧμεθα, βοάεσθε ᾧσθε, βοάον ἢ ᾧν ἢ.
2. Βοάομαι ᾧμαι, βοάη ᾧ, βοάη ἢ ᾧ. Ρ. βοάομεθα,
ᾧμεθα, βοάησθε ᾧσθε, βοάων ἢ ᾧνται.

παρεστ. { 1. Εβόαον, όων, έβόαες ας, έβόαε α, Ρ. έβόάοιαν ώμεν,
έβόάετε άτε, έβόαον, όων.
2. Βοάοιμι ώμι, βοάοις ώς, βοάοι ώ. Ρ. βοάοιμεν ώμεν,
βοάοιτε ώτε, βοάοιεν βοάωεν.

οριστικ. Βόαε α, βοάέτω άτω. Ρ. βοάέτε άτε, βοάέτωσαν άτωσαν.

Απαρεμφ. Βοάέσθ βοάσθ.

Μετοχαι. βοάόμεν θ, ώμεν θ, βοάομένη ωμένη, βοάόμενον,
ώμενον. Verba in οω.

ενεσώς { χρυσώ ώ, χρυσοίς οίς, χρυσοί οί. Ρ. χρυσοόμεν έ-
μεν, χρυσοέτε έτε, χρυσοει έσι.
2. χρυσώ ώ, χρυσοίς οίς, χρυσοί οί. Ρ. χρυσώομεν ώ-
μεν, χρυσοήτε ώτε, χρυσώωσι ώσι.

παρεστ. { 1. Εχρύσον εν, έχρύσες ες, έχρύσε ε, Ρ. έχρυσόομεν
έμεν, έχρυσόετε έτε, έχρύσον εν.

2. χρυσοίμι, οίμι, χρυσοίς οίς, χρυσοί οί. Ρ. χρυ-
σοόοιμι οίμεν, χρυσοίτε οίτε, χρυσοίεν οίεν.

ορισ. χρυσοί έ, χρυσοέτω έτω. Ρ. χρυσοέτε έτε, χρυσοέ-
τωσαν έτωσαν.

Απαρεμφ. χρυσοέιν, χρυσέν.

Μετοχαι. χρυσόων ών, χρυσοόσα έσα, χρυσοόων έν.

Passivè.

ενεσώς. { 1. χρυσοόμαι έμαι, χρυσοή ή, χρυσοέ θ έθ. Ρ. χρυ-
σοόμεθα έμεθα, χρυσοέσθε έσθε, χρυσοόν θ ένται.
2. χρυσοώμαι ώμαι, χρυσοή οί, χρυσοή θ ώθ, Ρ. χρυ-
σοώμεθα ώμεθα, χρυσοήσθε ώσθε, χρυσοών θ ώνται.

παρεστ. { 1. Εχρυσόομην έμην, έχρυσόε έ, έχρυσόετο έτο, Ρ. έ-
χρυσόομεθα έμεθα, έχρυσόεσθε έσθε, έχρυσόοντε έντο.

2. χρυσοόομην οίμην, χρυσοόοι οίο, χρυσοόοιτο οίτο. Ρ.
χρυσσοόίμεθα, οίμεθα, χρυσοόοίσθε οίσθε, χρυσοόοιντο οίντα.

ορισ. χρυσοέ έ, χρυσοέστω έστω. Ρ. χρυσοέσθε έσθε, χρυσοέ-
σταν, έσταν.

Απαρεμφ. χρυσοέσθ χρυσοέσθ.

Μετοχαι. χρυσόομενος έμενος, χρυσομένη έμένη, χρυσοόμενον έμενον.

De verbis in μι.

A verbis in εω, αω, οω, υω, descendunt verba in μι, addito ι, & geminata prima verbi litera, vt δέω πθέω. deinde penultima producta, & vltima in μι: vt δέω, δίδω, δίδωμι: εάω, ισάω, ίσημι, ζέω, ζέωμι.

Carent mediis præteritis & Esomenis. Reliqua tempora sequuntur coniugationem barytonorum, præter hæc.

Τίδημι, pono Actiuè.

Ερες. { 1. τίδημι, τίδης, τίδησι. Ρ. τίδημεν, τίδετε, πθείσι. Ι. πδέασθ.
2. πθῶ, πθῆς, πθῆ, πθῶμεν, πθῆτε, πθῶσθ.

παργτ. { 1. Ετίδην, έτίδης, έτίδη. έτίδημεν, έτίδετε, έτίδεσθ.
2. πθείην, πθείης, πθείη. πδείημεν, πδείητε, πδῆσθ. Ι. πθείην.

Αοεις. { 1. Εΐδην, έδης. vt infectum 1.
2. δῶ, δῆς. vt pres. 2.
3. δείην, θείης. vt infect. 2.

τοπος. { τίδεπ, πθέτω. τίδετε, πδέτωσθ.
δέπ η̄ δές, θέτω. θέτε, δέτωσθ.

Αωαρ. πδέναι, θείναι.

Μετοχαι πδέεις, πθείσαι, πθέν. θεις, θείσαι, δέν.

Passiuè.

Ερες. { 1. Τίθεμαι, τίθεσαι, τίθεσθ. πδέμεθα, τίθεσθε, τίθενται.
2. Τιθῶμαι, πθῆ, πθῆται. πθώμεθα, πθῆσθε, πθῶσθ.

παργτ. { 1. Επδέμην, έτίθετο, έτίθετο. έπθέμεθα, έτίθεσθε, έτίθεντο.
2. πδείμην, πθείθ, πθείτο. πδείμεθα, πδείσθε, πδείντο.

Αοεις. { 1. Εθέμην. vt infect. 1.
2. δῶμαι, vt πθῶμαι.
3. δείμην, vt πδείμην.

τοπος. { τίθεσο, πδέσθω. τίθεσθε, πδέσθωσθ.
δέσο η̄ θε, θέσθω. θέσθε, δέσθωσθ.

Αωαρ. τίθεσθ, δέσθω.

Μετοχαι. πδέμενος, πδέμένη, πδέμενον. δέμενος, δέμένη, δέμενον.

Ισημι

Ἰσημι Sto actiuè.

Ἔρες.	{	1. ἴσημι, ἴσης, ἴσησι. P. ἴσημεν, ἴσητε, ἴσησθε.	P. ἴσημεν, ἴσητε, ἴσησθε.
		2. ἴσῶ, ἴσῆς, ἴσῆ. ἴσῶμεν, ἴσῆτε, ἴσῆσθε.	
παρῆ.	{	1. ἴσην, ἴσης, ἴση. ἴσημεν, ἴσητε, ἴσησαν.	ἴσημεν, ἴσητε, ἴσησαν.
		2. ἴσαίν, ἴσῆς, ἴσῆ. ἴσαίνμεν, ἴσαίντε, ἴσαίνσαν. ἴ. ἴσαίν.	
Ἀόεις.	{	1. ἔσην, ἔσης, ἔση. ἔσημεν, ἔσητε, ἔσησαν.	ἔσημεν, ἔσητε, ἔσησαν.
		2. ἰσῶ, ἰσῆς, ἰσῆ. ἰσῶμεν, ἰσῆτε, ἰσῆσθε.	
		3. σαίν, σαῖς, vt ἰσαίν.	
ῥοσακ.	{	ἰσαδι, ἰσάτω. ἰσατε, ἰσάτωσαν.	ἰσατε, ἰσάτωσαν.
		σηδι, σήτω. σήτε, σήτωσαν.	

Ἀπαρεμ. ἰσᾶναι, σῆσαι, vel ἰσᾶναι.

Μετοχᾶι. ἰσᾶς, ἰσᾶσα, ἰσᾶν. σᾶς, σᾶσα, σᾶν.

Passiuè.

Ἔρες.	{	1. ἴσημαι, ἴσησαι, ἴσηθι. P. ἴσημέθα, ἴσηθε, ἴσησθε.	P. ἴσημέθα, ἴσηθε, ἴσησθε.
		2. ἰσῶμαι, ἰσῆ, ἰσῆθι. ἰσῶμέθα, ἰσῆθε, ἰσῆσθε.	
παρῆ.	{	1. ἰσᾶμην, ἴσησο, ἴσητο. ἰσᾶμέθα, ἴσηθε, ἴσησθε.	ἰσᾶμέθα, ἴσηθε, ἴσησθε.
		2. ἰσαίμην, ἰσαῖο, ἰσαῖτο. ἰσαίμέθα, ἰσαῖθε, ἰσαῖσθε.	
ῥοσακ.		ἰσησο, ἢ ἰσω, ἰσᾶσθε.	ἰσηθε, ἰσᾶσθε.

Ἀπαρεμ. ἰσησθαι.

Μετοχᾶι. ἰσᾶμεν, ἰσημένη, ἰσᾶμενον.

Δίδωμι. Do Actiuè.

(δῶσαι.)

Ἔρες.	{	1. Δίδωμι, δίδως, δίδωσι. P. δίδωμεν, δίδετε, δίδετε. ἴ. δι-	P. δίδωμεν, δίδετε, δίδετε. ἴ. δι-
		2. Διδῶ, δίδῳς, δίδῳ. δίδῶμεν, δίδῶτε, δίδῶσθε.	
παρῆ.	{	1. Εδίδων, ἐδίδως, ἐδίδω. ἐδίδωμεν, ἐδίδετε, ἐδίδουσαν.	ἐδίδωμεν, ἐδίδετε, ἐδίδουσαν.
		2. Διδόειν, δίδοίς, δίδοίμ. δίδοίμεν, δίδοίτε, δίδοίσαν. ἴ. δίδοίεν.	
Ἀόεις.	{	1. Εδῶν, ἔδως, vt ἐδίδων.	(ἴ. δίδοίεν.
		2. Δῶ, δῶς, vt δίδῳ.	
		3. Δοίειν, δοίς, vt δίδοειν.	
ῥοσακ.	{	Δίδωθι, δίδῶτω. δίδωτε, δίδῶτωσαν.	δίδωτε, δίδῶτωσαν.
		Δόθι, ἢ δός, δῶτω. δότε, δῶτωσαν.	

Ἀπαρ. Διδόναι, δύναι.

Μετοχᾶι. Διδῆς, δίδῆσα, δίδῶν. Δύς, δύνσα, δύν.

B 3

Passiuè.

Εἶνες.	{	1. Δίδομαι, δίδονται, δίδεται. P. δίδόμεθα, δίδοσθε, δίδονται.	
		2. Διδῶμαι, δίδῳ, δίδῶται. διδώμεθα, δίδοσθε διδῶνθι.	
παρῆτ.	{	1. Εδιδόμην, ἐδίδου, ἐδίδοτο. ἐδιδόμεθα, ἐδίδοσθε, δόντο.	
		2. Διδόμην, δίδοιο, δίδοιτο. δίδόμεθα, δίδοσθε, δόντο.	
Αοις.	{	1. Εδόμην, ἔδοσ. vt ἐδιδόμην.	
		2. Δῶμαι, δῶ. vt δίδῶμαι.	
		3. Δόμην, δοῖο. vt δίδόμην.	
ῥος.	{	δίδου, δίδοσθε. δίδοσθε, δίδοσθεσσαν.	
		δόσο, δόσθε. δόσθε, δόσθεσσαν.	
Αἴπαρ.		Δίδοσθαι, δόσθι.	
Μετοχ.		Διδόμενος, διδόμενη, διδόμενον. Δόμενος, δομένη, μενον.	

Zεύγνυμι Iungo Activè.

Εἶνες.	1.	Ζεύγνυμι, ζεύγνυς, νυσι. P. ζεύγνυμεν, νυτε, νυσι. I. ὑεσι.
		παρῆτ.
Αἴπαρ.		ζεύγνυσθαι.
Μετοχ.		ζεύγνυς, ζεύγνυσα, ζεύγνυν.

Passivè.

Εἶνες.	Ζεύγνυμαι, ζεύγνυσσαι, ζεύγνυσθαι. P. ζεύγνύμεθα, νυσθε, νυθι.
παρῆτ.	Εζεύγνυμην, ἐζεύγνυσσο, ἐζεύγνυστο. ἐζεύγνύμεθα, νυσθε, νυντο. ποσανκ. Ζεύγνυσσο, ζεύγνύσθω. ζεύγνυσθε, νύσθωσαν.
Αἴπαρ.	ζεύγνυσθι.
Μετ.	ζευγνύμενος, ζευγνυμένη, ζευγνύμενον.

DE PRÆPOSITIONE.

Decem & octo sunt prepositiones, ἐκ, ἐν, ἐξ, σὺν, ἄρδς, ἄρδ: ἀνά, διὰ, κατὰ, μετὰ, ἄρδ, ἀντί, ἀμφί, ἐπί, περί, ἀπό, ἕως, ὑπό.

Ἀνά, διὰ, κατὰ, μετὰ, ἀμφί, ἕως genitivo & accusativo iunguntur.

Εκ, vel ἐξ, ἄρδς, ἀντί, ἀπό, genitivo.

Ες, vel εἰς, accusativo.

Εν, σὺν, sexto casui.

παρά, περί, ἄρδς, ἐπί, ὑπό, omnibus.

DE ADVERBIO.

Aduerbia qualitatis à genitiuo plurali formantur v, in σ.
 vt καλῶν, καλῶς.

Aduerbia in σε, ζε, δε, locum ad quem designant. in δι, & ε, locum in quo. inθεν locum ex quo.

ANNOTATIONES AD NOMINA.

Sunt multa nomina irregularia, quorum primum locum obtinent reges nominum, quæ falso pronomina dicuntur, qualia sunt,

Sing. Εγώ, ἐμεῦ, ἐμοί, ἐμέ. *D.* ἐγώ, ἐγών. *P.* ἡμεῖς, ἡμῶν, ἡμῖν, ἡμᾶς.

Sing. Σὺ, σεῦ, σοί, σέ. *D.* σὺ, σὺν. *P.* ὑμεῖς, ὑμῶν, ὑμῖν, ὑμᾶς.

Sing. ἔ, οἶ, ἐ. *D.* σφε, σφῖν. *P.* σφεῖς, σφῶν, σφίσι, σφᾶς.

Attici etiam parisyllaba in Θ, & ου flectunt per ως, & ων, seruantq; semper ω, cum consonante articuli. vt μενέλεως, εὐγεων.

Nomina propria Dorica in σ, circumflexa tollunt σ, in declinatione, quam mutant in σ, in Accusatiuo, Ἰνσῆς, Δωμᾶς.

Multa parisyllaba in οΘ, vel εΘ, contrahuntur in omnibus Casibus: vt πλόΘ ἔς, πλόε ἔ, πλόφ ῶ, πλόον ἔν, πλόε ἔ. sic χρύσεΘ, ἀργύρεΘ.

Nomina crescentia in ις, si variantur per εΘ, dicuntur primum υ: si per υΘ, secundum υ, illa contrahuntur in Datiuo singulari, & in tribus pluralibus, hæc tantum in tribus pluralibus. vt βότρυας, βότρεις.

Parisyllaba in τρις, & gentilia, & composita à verbis μετρεῶ, πολῶ, τριβῶ. habent etiam rectum in A. vnde Latini dixerunt Poëta, Persa, bibliopola, in recto & vocatiuo.

Comparatiua in ων, sic contrahunt casus in α, μείζονα, μείζονα, μείζω. Plural. μείζονας, μείζοας, μείζεις. Sic Ἀπόλων, ποσειδῶν.

Βοῦς, βοῦς, βοί, βόα καὶ βοῦν, ᾧ βοῦ. Pl. βόες καὶ βῆς, &c.

Πολύς, πολλή, πολὺ. Genitiuo, πολλοῦ, πολλῆς, πολλοῦ. in Accusatiuo & Vocatiuo singul. seruat u.

Μέγας, μεγάλη, μέγα. Genit. μεγάλου, μεγάλης, μεγάλου. Accusatiuo μέγα.

Πατήρ, πατήρ & καὶ πατὴρ, πατέρι καὶ πατρί. Datiuo plur. πατέροι. Sic μήτηρ, θυγάτηρ, γαστήρ.

Ἄνθρωπος, ἀνὴρ & καὶ ἀνδρὸς, ἀνέρι, ἀνδρὶ. ἀνέρα, ἀνδρα. Ζῆς, θεός, θεῷ, θεῶ.

Μέλας, μέλαινα, μέλαν. χαρῖεις, χαρίεσσα, χάειν.

Comparatiuorum & superl. formatio.

A nominibus in & , sunt comparatiua & superlatiua s, in ter & , & τατ & . Sed si ante & , sit breuis, ex o, sit ω.

A nominibus in ι, in ὑτερ & , & ὑτατ & . A nominibus imparisyllab. à neutra terminatione in σερ & , & σατ & .

Ἀγαθός, ἀμείνων sine superl. ἀρείων, ἀεὶς & : βελτίων, βέλτιος & : κρείττων, κράτις & : λωίτων, λῶς & : & ἀγαθώτατ & .

Κακός, κακίων, κάκις & : χείρων, χερείων, χείεις & . Καλός, καλίων, κάλιος. Αἰχρὸς, αἰχρίων, αἰχριστός. Ἐχθρὸς, ἐχθρίων, ἐχθρις & . Ράδι & , ῥάων, ῥᾶς & . Φίλ & , φίλτερ & , φίλτατος, & φιλώτερος, φιλώτατος. Λαλός, λαλίστερος, λαλίστατος. Μέγας, μείζων, μέγιστος. Πολύς πλείων καὶ πλέων, πλείστος. Μικρὸς, ὀτερ & , ὀτατ & . vel compar. ἐλάττων, ἥττων, μείων. superl. ἐλάχις & .

ANNOTATIONES AD VERBA.

Hæc ferè sunt circumflexa quæ faciunt futurum in ἔσω, Αἰδέω, ἀρκέω, ἔω, νεπέω, ὀλέω, πονέω, τελέω, ζέω, αἰδέομαι, αἰνέω, ἀχθέομαι, δέω, καλέω, κορέω, πιδέω, φορέω, φρονέω.

Hæc mittunt in ἄσω. Ἀκράομαι, ἀράομαι, γελάω, δράω, ἐλάω, ἐράω, θλάω, κλάω, σπάω, φλάω, φοράω, χαλάω. Et quæ habent ε, aut ι, ante a; vt ἔάω, ὀπιάω. Sed περάω, & πειράω in ἄσω, & ἦσω.

Hæc mittunt in ὄσω breuiter: ὀμόω, ὀρώ, ῥίω. Βέλομαι, δέομαι,

δέομαι, ἔρομαι, κήδομαι, ὀιχομαι, φείδομαι, futur. ἥσομαι, vt si essent in εω.

Βλάπτω, καλύπτω, κρύπτω, in medio praeterito, & Aoristo assumunt ε. Sed Βάπτω, & σκάπτω, φ.

Ex verbis in ζ. hac faciunt futurum in ξω. Αιάζω, ἀλαλάζω, ἀλαπάζω, ἀρυλλίζω, κράζω, ὀλολύζω, ὀμώζω, παίζω, ρίζω, σενάζω, σιρρίζω, σίζω, σφάζω, τρίζω. Sed βασάζω ξω, & σω.

Ex duplici π, vel σ, hac faciunt futurum in σω, Ερέσω, ἱμάσω, λεύσω, πάσω, ὑπνώσω, & πράσω pro vendere.

Hac non mutant α, in praeterito. ἄω, αῖω, ἀνδελκω, ἀνδίζομαι.

Hac incipientia ab ε, augentur per ει. ἔχω, ἔπομαι, ἔλω, ἑστάω, ἐάω, ἔω, ἐκλύω, ἔρπω, ἔρπίζω, ἔρωτάω, ἐζω, ἐξιδάσομαι, ἔδω, ἐδίξω, ἐρύω, ἔπω, ἐρέω, ἐσήκω.

Hac non mutant οι. Οἰωνίζομαι, οἰωνοσκοπέω, οἰωνοπέω, οἰμῶ, οἰνῶ, οἰνίζω, οἰσρέω, οἰῶμαι, διακίζω, διακονομῶ, διακοσροφέω, οἰδαίνω, οἰκερέω.

Composita à δις, & εϋ: & cum praepositione mutante simplicis significatum augentur in medio: vt κατ' ἔγεσθαι: excipiuntur περί, & ὑπό.

DE VERBIS DEFICIENTIBVS.

Non transeunt ultra primum infectum verba in Βω si praecedat ε, aut in εω, υω, αδω, υδω, λδω, νδω, vt φέρω, ὀφείω, φαείνω, ἀγύω, κιάδω, τελέδω, μινύδω, ἔλδω, σπένδω, κωλίνδω. Adde his ἐρέχδω, σπείζω. Item Verba in ω precedente muta & liquida: vt μέμβλω, δάνω. Cui additur futurum δήξω, & aorist. ἔδακον. Item μαρμαίρω cum similibus.

Finita in άνω non transeunt ultra primum infectum. Sed tamen assumunt alia tempora, vt si essent in έω: vt ἀμαρτάνω ἀμαρτέω, ἡμαρτήκα, ἀμαρτήσω, aorist. ἡμαρτην. Ἰτέ μανθάνω, ἀμαθέω, ἀνδάνω ab ἀδω, λαμβάνω ἀλίθω, λαμβάνω ἀλίθω & c.

In ω item non transeunt ultra primum infectum, sed accipiunt alia tempora, ut si essent in ω purum: ut γηρέσκω, à γηρέω. εὐρίσκω ab εὐρέω, αἰσίζομαι ab αἰώω. γινώσκω à γνῶω. Διδράσκω à διδράω. αορ. διέδραον, partic. διαδράς.

morior. Adde θνήσκω, quasi à θάνω. μ. θανῶμαι, κὺ τεθνήξομαι, π. τέθνηκα. αορ. ἔθανον, imper. τέθναδι, infin. τεθνάειν, part. τεθνηκώς κὺ τεθνεώς.

Anomala in υμι.

frango Ἀγνυμι, μ. ἄξω, π. ἦγα, Att. ἔαγα. Parel. ἦξα, Att. ἔαξα

induo Ἀμφιέννυμι, μ. ἀμφιέσω. π. ἡμφιέσμαι.

perdo Ἀπολλύω, κὺ ἄπολλυμι, μ. ἄπολέτω κὺ ἄπολῶ. π. ἀπόλεκα. Att. ἄπολώλεκα. μπ. ἄπωλα, Att. ἄπολωλα. Parel. ἀπόλωλεσα, μα. ἄπολώμην.

misceo Μιγνύω, κὺ μίγνυμι, μ. μίξω. αβ. ἐμίγην.

figo Πηγνύω, κὺ υμι. μ. πήξω. μπ. πέπυγα. αβ. ἐπάγην.

rumpo Ρηγνύω, κὺ υμι. μ. ρήξω. μπ. ἔρρωγα. αβ. ἐρρέαγην.

iuro Οικνύω, κὺ υμι. μ. ὀμόσω. π. ὠμοκα. Att. ὀμάμοκα.

extinguo Σθεννύω, υμι. μ. σθέσω, κὺ σθήσομαι. αβ. ἐσβην.

aperio Πεταννύω, κὺ υμι. μ. πετάσω. π. πέπλακα.

misceo Κεραυνύω, κὺ υμι. μ. κεράσω. π. κέκεραμαι.

valeo Ρωννύω, κὺ υμι. μ. ρώσω. π. ἔρρωμαι. αα. ἐρρώθην.

nascor Φύω, κὺ υμι. μ. φύσω. π. πέφυκα. αβ. ἔφυν. μετ. φύς φεύτθ.

Anomala ordine Alphabetico.

duco Ἄγω. μ. ἄξω. π. ἦγα. Att. ἀήοχα. αβ. ἦγον, Att. ἦγαγον.

miror Ἄγμαι. μ. ἀγάσομαι. π. ἦασμαι. αα. ἠγάθην. μαα. ἠγασάμην.

tollo Αἰρέω. ῶ. μ. αἰρήσω. π. ἤρηκα. αβ. εἶλον.

eligo Αἰρέωμαι. οδμαι. μ. αἰρήσομαι. π. ἤρημαι. αα. ἠρέθην, μαβ. εἰλόμην.

doleo Ἀχθῶμαι. μ. ἀχθήσομαι, κὺ ἀχθείσομαι. αα. ἠχθείθην.

gradior Βαίνω. μ. βήσομαι. π. βέβηκα. αβ. ἔβην. μετ. βαις, βάντθ.

iacio Βάλλω. μ. βαλῶ. π. βέβηκα. αβ. ἔβαλον.

volo

volo	Βύλομαι. μ. βελήσομαι. π. βεβέλημαι. αα. ἐβελήθην.
vino	Βιώω. ᾧ. μ. βιώσω. π. βεβίωκα. αβ. ἐβίον. μετ. βιοῦς, βιοῦντος.
duco	νοχῶ Γαμέω. ᾧ. γαμήσω. π. γγαμήκη. αα. ἔγημα.
fio	Γίνομαι. καὶ γίγνομαι. μ. γενήσομαι. π. γγένημαι. αα. ἔγα- νησάμην. μαβ. ἐγενόμην. μπ. γέγονα.
diuido	Δαίω. μ. δάσω. πω. δέδαυμαι.
scio	Δαίω. μ. δαήσω. ππ. δεδάημαι. αβ. ἐδάην.
ligo	Δέω. μ. δήσω. ππ. δέδεμαι. αα. ἐδέθην.
rogo	Δέομαι. μ. δεήσομαι. π. δεδέημαι. αα. ἐδεήθην.
mordeo	Δάκνω. μ. δήξω. π. δέδηχα. αβ. ἔδακον.
timeo	Δείδω. μ. δείσω. π. δέδειχα. μπ. δέδεικα. Ionice δέδρα.
videor	Δοκέω. ᾧ. μ. δόξω. π. δέδοκθι.
possum	Δυίάμαι. μ. δυνήσομαι. π. δεδυνήμαι. αα. ἐδυνήθην.
video	Εἶδω. μ. εἶσομαι, ἢ εἰδήσω. μπ. οἶδα. μ. υπερσ. ἦδεν. αβ. εἶδον, ἢ ἴδον προς. ὄσ. εἰδείην. ᾧ. ἔνοι.
dico	Εἶρω. μ. ἐρῶ. π. εἶρηκα. ππ. εἶρημαι. αα. ἐρρήθην, ἢ ἐρρέθην. μετ. ῥηθεῖς, ῥηθέντθ. αα. εἶπα. αβ. εἶπον. προς. εἰπέ, εἰπάτω opt. ὄσ. εἴποιμι. ω. εἶν. ᾶν.
venio	Ἔρχομαι. μ. ἐλεύσομαι. μ. π. ἐλήλυθα. αβ. ἦλυθον ἢ ἦλθον.
interrogo	Ἐρομαι. μ. ἐρήσομαι. μαβ. ἠρόμην.
habeo	Ἔχω. μ. ἔξω ἢ χήσω. π. ἔχηκα. αβ. ἔχον. προς. χέδι ἢ χές. ππ. ἔχημαι. αα. ἐχέθην. μαβ. ἐχόμην.
volo	Θέλω. μ. θελήσω, ἢ ἐθέλω. μ. ἐθελήσω.
sepelio	Θάπτω. μ. θάψω. αβ. ἐτάψην.
volo. as	Ἰτταμαι. μ. πήσομαι, αβ. ἔπιλω. μετ. πιάς, πιάντθ.
venio	Ἰκνούμαι, μ. ἴξομαι. π. ἴγμαι. μαβ. ἰκόμην.
vro	Καίω. μ. καύσω. αα. ἔκηκα. αβ. ἐκάην.
fleo	Κλαίω. μ. κλαύσω, ἢ κλαήσω.
clango	Κλάζω. μ. κλάγξω, μω. κέκληχα.
voco	Καλέω. ᾧ. μ. καλέσω, ἢ καλώ, π. κέκληκα.
sedeo	Καθίζομαι, μ. καθεδῆμαι, ἢ κάθημαι, μ. καθήσομαι.
occulto	Κρύπτω. μ. κρύψω, αβ. ἐκρύβην.

- ugno** Μάχομαι, μ. μαχέμαι, κῆ μαχέσομαι, κῆ μαχήσομαι.
curo Μέλομαι, μ. μελήσω, μπ. μέμηλα.
staneo Μένω, μ. μενῶ, π. μεμένηκα. αα. ἔμενα.
memini Μνημονεύω, μ. μνημονόσω, κῆ ἀναμνήσομαι, π. μέμνημαι,
 αα. ἐμνήθην.
puto Οἶομαι, κῆ οἶμαι ὄρατ. ὄριμν, μ. οἶσομαι, αα. οἶθην.
abeo Οἶχομαι, μ. οἰχήσομαι, π. οἶχωκα, μαβ. ὄχθιμν.
debeo Οφείλω, μ. ὀφείλω, κῆ ὀφλήσω, π. ὄφληκα. αβ. ὄφελον,
 κῆ ὄφλον.
patior Πάσχω, μ. πείσομαι, μπ. πέπονθα, αβ. ἔπαθον.
bibo Πίνω, μ. πῶσω, κῆ πίομαι, π. πέπωκα, αβ. ἔπον. ποστ. πί-
 δι, κῆ πίε.
cado Πίπτω, μ. πσοδμαι, π. πέπηκα. αβ. ἔπσον.
fluo Ρέω, μ. ρεύσω, κῆ ρύσω, π. ἔρρύκα, αβ. ἔρρύην.
quo Σεύομαι, αα, ἔσευα, ππ. ἔσσυμαι, αα. ἔσσύθην.
libo Σπένδω, μ. σπείσω.
feco Τέμνω, μ. τεμῶ, κῆ τμήσω, κῆ τμήξω, π. τετέμηκα, αβ. ἔτε-
 μων, κῆ ἔταμον, κῆ ἔτμαρον.
curro Τρέχω, μ. θρέξω, κῆ δραμοδμαι, π. δεδράμηκα. αβ. ἔδραμον.
pario Τίκτω, μ. τέξομαι. μπ. τέποκα, αβ. ἔτεκον. ααπ. ἐτέχθην.
oro Τρώω, μ. τῶξομαι, κῆ φαροδμαι, κῆ φάρμαι. αβ. ἔτεθρον,
 κῆ ἔφαρον.
promitto Υπαχνῶμαι, μ. ὑποχρήσομαι, κῆ ὑποσῆσομαι, αβ. ὑπέστην,
 ππ. ὑπέχημαι, αα. ὑπεχέθην. μαβ. ὑπεχόμην.
fero Φέρω, μ. οἶσω, π. ἐνήνοχα, αα. ἠνεγχα, αβ. ἠνεγκον, ππ. ἠνε-
 γμαι, αα. ἠνέχθην.
tabesco Φθίνω. μ. φθίσω.
horreo Φρίπτω. μ. φρίζω. π. πέφρικα.
fundo Χέω. μ. χεύσω. αα. ἔχευα, κῆ ἔχευα, κῆ ἔχεα.
gaudeo Χαίρω. μ. χαιρήσω, κῆ χαρήσομαι. αβ. ἐχάρην.
pello Ωθίω. ὦ. μ. ὶσω, κῆ ὠδήσω. ππ. ἔωσμαι.

De verbo εἰμι sum.

Εἶναι.	{	1. Εἰμι, εἶς ἢ εἴ, ἐστὶ. P. ἐσμέν, ἐσθε, εἰσὶ
		2. ᾧ, ἦς, ἦ. ᾧμεν, ἦτε, ᾧσι.
παρεστ.	{	1. ἦν, ἦς, ἦ. ἦμεν, ἦτε, ἦσαν.
		2. εἶην, εἶης, εἶη. εἶημεν, εἶητε, εἶησαν, ἢ εἶεν.
ὑπερσυν.		ἦμιν, ἦσο, ἦτο. P. ἦμεθα, ἦθε, ἦντο.
Μελλ.	{	1. ἔσομαι, ἔσῃ, ἔσῃ. ἢ ἔσαι, ἐσομεθα, ἐσεσθε, ἔσονται.
		2. ἐσοίμην, ἐσοιο, ἐσοιτο. ἐσοίμεθα, ἐσοιθε, ἔσονται.
ᾠρος.		ἔστο ἢ ἴδι. ἔσω. ἔσε, ἔσωσαν.
Απαρ.		εἶναι.
Μετο.		ᾧν, ἔσαι, ᾧν.

De verbo εἶμι, eo. quod & ἴμι.

Præsens. εἶμι, εἶς, εἴ. P. ἴμεν, ἴτε, ἴασι.

Med. prat. ἦα, vel ἦια.

Plusquam. ἦεν.

Fut. εἶμι. vt præsens.

Aorist. ἴον, ἴες, ἴε, ἴε.

Imperf. ἴδι, ἢ εἴ ἴτω, ἴτω. Infin. εἶναι, ἢ ἴεναι.

De verbo ἴσκημι. scio.

Prat. ἴσκημι, ἴσῃς, ἴσῃσι. P. ἴσκαμεν, ἴσκαμεν, ἴσκατε, ἴσε, ἴσασθ.

Imperf. ἴσκην, ἴσῃς, ἴσῃσι. ἴσκαμεν, ἴσε, ἴσκα, ἢ ἴσκαον.

Imper. ἴδι, ἴσω. ἴσε, ἴσωσαν.

Part. ἴσας, ἴσαντες.

De constructione.

Nominatiuus semper erit ante omne verbum, seruata concordia. Sed ἀμφω, & δύο dualia sepius habent plurale verbum. Et Attice neutra pluralia singulare verbum exoptant: vt ζῶα τρέχει.

Genitiuus à nomine substantiuo vel à prepositione pendet, aut à quibusdam aduerbiis: à verbo nunquam, aut ab adiectiuis nomini- bus. Nam in illis: Integer vite, sceleris purus, lassus viarum, plenus rimarum, vacuus laboris: & in verbis copia & inopia, deest EK. vide

vide Vergaram lib. 3. cap. 9. & 21. In omnibus distributiuis, comparatiuis, & superlatiuis deest ΕΠΙ, vel ΠΕΡΙ. In verbis sensus (si sit genitiuus) deest accusatiuus aliquis: vt ἀκούω τ' φωνῆς, audio sonum vocis. Verba Apollonij sunt: πίνω τῆ ὕδατος, καὶ ἀρούραι, ὅταν αὐτῆ μέρῳ πίνω: ὅταν ὄλον πίνῃ τις τὸ ὕδωρ συντάσσει Ἰαπιαπικῆ. Sape deest μέρῳ: vt ἔλαβε ποδῶς. Præpositio adiuncta verbo saepe suum casum retinet: μετέσι ἑμεῖ, interest mea negotia. In genitiuis, qui falso dicuntur absoluti, deest ΕΠΙ. Demosthenes sape ὅτι ἀρχοντῶ Μνεσιφίλει. Aduerbia quadam genitiuum regunt, quia tunc pro nomine capiuntur: vt ἕνεκα, χάριν, ἐγγύς, πόρρω, μεταξὺ, ἐκτός, ἔξω, ἄχει, μέχει, ἕως, πληῖ, ἀνα, κάτω, ὄλις, & c.

Datiuum nulla verba, nullaque nomina regunt, sed cuius orationi per modum acquisitionis aptè iungitur: vt serui regi. s. seruitutem.

Accusatiuum regunt omnia verba (passiuis & substantiuis exceptis.) In illis verò, fractus membra, albus dentes, frangitur membra, studui duas horas, pendet libras triginta, patet vlnas tres, & similib. deest ΚΑΤΑ. Sic in illis, Posco te veniam, doceris artes. Nullum enim verbum duos diuersæ rei potest regere accusatiuos.

Vocatiuus omnino non regitur, sed rem tantum ostendit, cum qua sermonem communicamus.

Sextus casus (nec enim illo Græci carēt) semper à præpositione pendet, vt σὺν μέσοις, Musis fauentibus: σὺν ὀπλοῖς cum armis: ἐν καιρῶ, in tempore. Falso docent aliqui Græcos carere sexto casu: quod falsum esse multis argumētis potest ostendi, ex quibus accipe paucula. Cic. Attic. lib. 1. Qua τοποθεσία, quasque historias de ἀμαλθεία habes? ibid. lib. 4. in πολιτεία. ibid. lib. 10. ἀζηλοποθεσία mea. ibid. lib. 16. nunquam in maiore ἀποδεία fui. Ibid. prudentia cum εὐμνεσία. Ibid. ἐν πολιτικῶ genere. idem lib. 3. ad Q. Frat. Iam ἀποδεικτικῶ nihil alius. idem

idem lib. 6. famil. Non enim seiunctus locus est à philologia,
 & quotidiana συζήσεις. Iuuenal. Penelope melius, melius
 torquetis Arachne. Inunc & οὐκ δεῶ, & ἐν χερσὶν crede esse
 datiuos.

De relatiuis.

Relatiuis Græci vt Latini vtuntur: sed non rarò relatiua
 Græcè trahuntur ab antecedentibus, aut contra: etiam si ver-
 bum aliter poscere videatur: vt vtor libris, quibus habeo:
 ipsum quem quæris, ego sum. Neque solùm in relatiuis, sed a-
 libi sæpè, casus trahitur à casu: vt, non vacat mihi esse quieto:
 est tibi nomen Petro: Timeo fratrem, ne intus fiet. pro frater.

De verbis.

Verbum omne (iuxta Platonis & Aristotelis sententiam)
 nominatiuum habet, aut aliquid illius vice. Quòd si suppositum
 defuerit, ex ipso verbo debet elici, vt precipit Apollonius:
 vt pluit. s. pluuia: tædet me ciborum .i. tædium ciborum me
 tædet, vel tenet.

Actiua verba aut in varios transeunt accusatiuos: vt amo
 literas, prata, venationem: aut in vnum tantùm cognata si-
 gnificationis: vt gaudeo gaudium, viuo vitam, seruiuo serui-
 tutem; sic egeo, indigeo. Et cùm dicis, certo tecum, vel tibi,
 deest certamen.

Passiua omnia suo tantùm supposito contenta sunt: vt vir-
 tus laudatur. Si verò additur genitiuus cum ἀπὸ, ἰσθὲ, ἁπὸς,
 casus prepositionis, non passiuorum dicitur.

Ὅσα τῶ δεῶ.

18
1841
1842
1843
1844
1845
1846
1847
1848
1849
1850
1851
1852
1853
1854
1855
1856
1857
1858
1859
1860
1861
1862
1863
1864
1865
1866
1867
1868
1869
1870
1871
1872
1873
1874
1875
1876
1877
1878
1879
1880
1881
1882
1883
1884
1885
1886
1887
1888
1889
1890
1891
1892
1893
1894
1895
1896
1897
1898
1899
1900

1901
1902
1903
1904
1905
1906
1907
1908
1909
1910
1911
1912
1913
1914
1915
1916
1917
1918
1919
1920
1921
1922
1923
1924
1925
1926
1927
1928
1929
1930
1931
1932
1933
1934
1935
1936
1937
1938
1939
1940
1941
1942
1943
1944
1945
1946
1947
1948
1949
1950
1951
1952
1953
1954
1955
1956
1957
1958
1959
1960
1961
1962
1963
1964
1965
1966
1967
1968
1969
1970
1971
1972
1973
1974
1975
1976
1977
1978
1979
1980
1981
1982
1983
1984
1985
1986
1987
1988
1989
1990
1991
1992
1993
1994
1995
1996
1997
1998
1999
2000

2001
2002
2003
2004
2005
2006
2007
2008
2009
2010
2011
2012
2013
2014
2015
2016
2017
2018
2019
2020
2021
2022
2023
2024
2025
2026
2027
2028
2029
2030
2031
2032
2033
2034
2035
2036
2037
2038
2039
2040
2041
2042
2043
2044
2045
2046
2047
2048
2049
2050
2051
2052
2053
2054
2055
2056
2057
2058
2059
2060
2061
2062
2063
2064
2065
2066
2067
2068
2069
2070
2071
2072
2073
2074
2075
2076
2077
2078
2079
2080
2081
2082
2083
2084
2085
2086
2087
2088
2089
2090
2091
2092
2093
2094
2095
2096
2097
2098
2099
2100

2101
2102
2103
2104
2105
2106
2107
2108
2109
2110
2111
2112
2113
2114
2115
2116
2117
2118
2119
2120
2121
2122
2123
2124
2125
2126
2127
2128
2129
2130
2131
2132
2133
2134
2135
2136
2137
2138
2139
2140
2141
2142
2143
2144
2145
2146
2147
2148
2149
2150
2151
2152
2153
2154
2155
2156
2157
2158
2159
2160
2161
2162
2163
2164
2165
2166
2167
2168
2169
2170
2171
2172
2173
2174
2175
2176
2177
2178
2179
2180
2181
2182
2183
2184
2185
2186
2187
2188
2189
2190
2191
2192
2193
2194
2195
2196
2197
2198
2199
2200

UVA. BHSC. 1yR_250_3

Biblioteca
IyR

Handwritten text in brown ink, likely bleed-through from the reverse side of the page. The text is arranged in approximately 15 lines, though it is significantly faded and difficult to decipher. Some words appear to be "BIBLIOTECA" and "de Santa".

Biblioteca de Santa
RR 25

UNIVERSITY OF
BOSTON
1912-1913